

Arrest

nr. 127 449 van 25 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 per drager heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 april 2014 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 april 2014 een asielaanvraag in als zogenaamd niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2. Uit het Eurodacverslag van 7 april 2014 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds op 15 oktober 2013 werden genomen op Lampedusa (Italië).

1.3. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 10 april 2014 bleek dat verzoeker meerderjarig is.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) richtte op 6 mei 2014 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten. Omwille van het uitblijven van een reactie op het overnameverzoek binnen de twee maanden, werden de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 juli 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam : Z.(...)

voornaam : H.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 07.04.2014 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De betrokkene stelde bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming aanvankelijk minderjarig te zijn. Echter werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twijfel geuit omtrent de vermeende minderjarigheid van de betrokkene. De Dienst Voogdij werd dan ook verzocht een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren. De conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 10.04.2014 luidde dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besloten worden dat de betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige.

Uit het Eurodacverslag dd. 07.04.2014 blijkt overigens dat reeds op 15.10.2013 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Lampedusa (Italië).

De betrokkene werd op 29.04.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij vanuit Afghanistan, via een onbekend land en een Arabisch land naar Italië gereisd te zijn, waar hij stelde drie dagen in een opvangcentrum verbleven te hebben. Vanuit Italië zou hij naar België gereisd zijn, waar hij stelt op 06.04.2014 te zijn aangekomen.

De betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken reeds elders genomen werden. Zelfs na confrontatie met voornoemde Eurodacresultaten blijft de betrokkene deze feiten ontkennen. Hij stelde daarbij dat hij in Italië werd opgepakt ongeveer drie dagen voor zijn asielaanvraag in België, dat Italiaanse instanties zijn vingerafdrukken wilden nemen, maar dat hij dit geweigerd heeft en er bijgevolg geen vingerafdrukken genomen werden. De betrokkene houdt overigens vast aan de bewering dat zijn vingerafdrukken ook nooit voordien werden genomen.

De betrokkene werd er tijdens het gehoor op gewezen dat volgens bovengenoemde Eurodacresultaten zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden op 15.10.2013, desalniettemin had de betrokkene hier geen verklaring voor en stelde nooit eerder in Italië te zijn geweest.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 06.05.2014 een verzoek gericht aan de Italiaanse instanties, teneinde de betrokkene over te nemen op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013.

Op 08.07.2014 werden de Italiaanse autoriteiten ervan in kennis gesteld verantwoordelijk te zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 22(7) van de Verordening 604/2013 en dit bij ontstentenis van een antwoord op het overnameverzoek dd. 06.05.2014, zoals voorzien binnen artikel 22(1) van de Verordening 604/2013.

Gedurende het gehoor dd. 29.04.2014 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde daaromtrent dat zijn oom hem gezegd had dat België een heel goed land is, dat hij hier moet studeren en dat hij hier veilig is. De betrokkene geeft aan dat dit ook de reden is waarom hij niet in Italië wilde blijven, dat hij niets weet over Italië, dat hij daar niet zo lang was, want dat zijn oom hem gezegd had dat hij naar België moest komen omdat de taliban hem niet zou zoeken en omdat België een veilig en goed land is.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Desalniettemin maakte de betrokkene tijdens het gehoor geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Italië in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde immers enkel in Italië enkele dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven.

De loutere stelling van de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn oom hem zou gezegd hebben dat het een goed land is, hij hier kan studeren en hier veilig zou zijn van de taliban is dan ook onvoldoende. Dit betreft louter informatie die de betrokkene via derden zou verkregen hebben en waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien maakt de betrokkene op geen enkele manier aannemelijk dat Italië geen goed land zou zijn, hij daar niet zou kunnen studeren of niet veilig zou zijn.

Italië werd bij ontstentenis van een antwoord op ons terugnameverzoek d.d. 06.05.2014 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht aan Italië een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Voor wat betreft de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Een kopie van deze rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

De betrokkene stelde voorts bij zijn gehoor, noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat deze 'goed' is. Ook na het gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Italiaanse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting vraagt de raadsman van verzoeker om de persoonlijke verschijning van zijn cliënt te bevelen op de eerstvolgende nuttige terechtzitting. De raadsman voert aan dat hij pogingen deed om verzoeker vanuit het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel te laten overbrengen, maar dat de maatschappelijk werkster in een mailbericht van 25 juli 2014 liet weten dat dit om praktische redenen onmogelijk was, terwijl zijn cliënt nog 'twee bladzijden' wilde komen toelichten.

2.2. De persoonlijke verschijning van verzoeker met het oog op zijn mondelinge toelichting vormt een afwijking op het schriftelijk karakter van de procedure, dat voorgeschreven is door artikel 39/60, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarvan de noodzaak *in casu* niet in het minst concreet wordt aangetoond. De Raad beschikt op basis van de elementen uit het administratief dossier en de procedurestukken over voldoende informatie om de zaak te kunnen beoordelen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ter terechtzitting op geldige wijze is vertegenwoordigd, zoals voorzien in artikel 39/56, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers vertegenwoordiger beweert weliswaar dat verzoeker zelf nog heel wat zaken mondeling wenste mee te

delen, maar verheldert niet waaruit die toelichting zou bestaan, zodat niet blijkt dat verzoeker zou zijn benadeeld doordat hij niet in persoon verschenen is. Uit het mondelinge betoog van de raadsman blijkt trouwens dat deze laatste prima geplaats is om de belangen van verzoeker, ondanks diens afwezigheid, naar behoren te behartigen.

Op de vraag om de persoonlijke verschijning van verzoeker te bevelen kan niet worden ingegaan.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit het administratief dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker sinds 17 juli 2014 grond van artikel 51/5, §3 vierde lid van de vreemdelingenwet wordt vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel.

3.2.2.2. Verzoeker wordt dus “vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”, zoals “in het bijzonder” wordt vermeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zodat het uiterst dringend karakter van zijn vordering kan worden vermoed. Uit de gegevens die door de verwerende partij ter beschikking werden gesteld, blijkt dat verzoeker op 30 juli 2014 zal worden getransfereerd naar Rome waardoor een gewone vordering tot schorsing wellicht te laat zou komen. In fine van zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat “bij fax van 22 juli 2014 werd aangekondigd dat de overdracht voor 30 juli 2014 is gepland”, waardoor volgens hem “een schorsingbeslissing “uiterst dringend noodzakelijk” wordt. De verwerende partij betwist overigens geenszins het uiterst dringende karakter van de vordering in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker levert in zijn verzoekschrift, vooraleer hij zijn middelen aanvoert, enkele punten van inhoudelijke kritiek op bepaalde overwegingen uit de bestreden beslissing:

De verwerende partij beslist:

(...)

Terwijl de Verzoeker niet op 30 april 1992, doch wel op 30 april 1997 is geboren.

En motiveert:

(...)

Terwijl,

De verwerende partij laat echter na te vermelden dat de beslissing betreffende het leeftijdsonderzoek aangevochten wordt voor de Raad van State en bijgevolg niet definitief vaststaat.

(...)

Terwijl de verzoeker nooit de erkenning van de status van vluchteling heeft aangevraagd in Italië.

(...)

Terwijl,

De verwerende partij nalaat te vermelden dat het algemeen bekend is dat Italië niet beschikt over de nodige infrastructuren en middelen om alle asielzoekers die er terechtkomen degelijk op te vangen.

Dat hierdoor tekort gekomen wordt aan de eisen van artikel 3 EVRM.

(...)

Terwijl,

Niet kan verwacht worden van een niet begeleide minderjarige asielzoeker die zonder bijstand van een voogd op zijn advocaat wordt gehoord, dat hij het bewijs levert van het gebrek aan opvangmogelijkheden van het land waarnaar zijn uitlevering gepland wordt, des te meer dat de verwerende partij zeer bewust is van deze toestand en zeer goed weet dat Italië bij de Europese instanties is tussenkomt om hulp te vragen en aan deze schrijnende situatie te verhelpen.

(...)

Terwijl,

Indien er sprake was van vrije keus, en zonder gevaar, Verzoeker zou kiezen om in zijn land van herkomst te blijven.

(...)

Terwijl de verwerende partij hierdoor precies aangeeft te erkennen dat nog geen asielaanvraag in Italië werd ingediend en Italië nooit geantwoord heeft op de correspondentie van 6 mei en 8 juli 2014, zodat niet redelijk kan verwacht worden dat de niet begeleide minderjarige verzoeker in menswaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Italië.

(...)

Terwijl dit echter niet zomaar kan verwacht worden van een niet begeleide minderjarige verzoeker.

(...)

terwijl de verwerende partij hierdoor duidelijk aangeeft zich zeer goed bewust te zijn van de moeilijke situatie in Italië. Zij verwijst in deze overweging naar de verordening 343/2003 die hier terzake niet dienend is, aangezien deze werd afgeschaft door de verordening 604/2013.

(...)

Terwijl, in casu, door de verwerende partij niet wordt betwist dat verzoeker nooit in Italië asiel heeft aangevraagd, dat Italië nooit heeft geantwoord op de briefwisseling van de verwerende partij en dus ook niet redelijk kan verwacht worden dat Italië de verzoeker op gepaste wijze degelijk zal opvangen.

Vervolgens voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 48 van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) samen genomen met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“De verwerende partij motiveert:

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Een kopie van deze rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Terwijl :

De verordening 343/2003 naar hetwelk in de bestreden beslissingen wordt verwezen, werd opgeheven bij artikel 48, eerste alinea van verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De motivering die verwijst naar een onbestaande bepaling schendt de motiveringsplicht."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"De verwerende partij motiveert:

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties ,

Tegen de weigering van de verwerende partij om de asielaanvraag over te maken aan het CGVS staat, in overeenstemming met artikel 27 van de verordening "Dublin 111" nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013# een effectief beroep open is in recht en in feite waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting-en zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoeker maakt bij huidig verzoekschrift tijdig gebruik van dit recht.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non- refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing schorst het bevel om het grondgebied te verlaten.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vrijwillig terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Het artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt vast dat 'illegaal verblijf de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een asielzoeker met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een asielzoeker is pas illegaal op het grondgebied indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden. Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stelden dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinqies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is, mutatis mutandis, ook het geval bij hoger beroep tegen een beslissing bijlage 26quater.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een beslissing van verwijzing naar een andere staat. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in hun land van herkomst, na een ten onrechte verwijzingsbeslissing dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoeker.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

Gezien hoger beroep met voile rechtsmacht voorzien is in artikel 27 van de verordening "Dublin III" nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, is na de weigeringbeslissing van de verwerende partij, waarbij de grond van de betwiste beslissing opnieuw wordt onderzocht, kan een BGV steeds een risico inhouden op terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissingen van de verwerende partij zou de verzoeker, die met huidig verzoekschrift, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft

aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen van de verwerende partij, verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens te vertrekken naar het aangeduide land, zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

*Ook andere rechten zoals steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart komen door de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang.
Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”*

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker haalt hierbij het volgende aan:

*“Doordat de minister of zijn gemachtigde niet was verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten, wanneer artikel 27 van de verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 een recht op effectief hoger beroep, in feite en in rechten, waarborgt, die de verzoeker binnen de vijftien dagen in België mag uitoefenen en door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoeker dat recht tot effectief hoger beroep onmogelijk kan uitoefenen;
Dat wanneer de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten, de deugdelijke uitoefening van dit recht onmogelijk wordt gemaakt. Deze maatregel kan niet genomen worden in weerwil van andere internationale verdragen.*

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissingen d.d. 16 juli 2014 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 71/3, §3, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel,
Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 71/3, §3, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar hoger beroep tegen de weigeringbeslissing om op het grondgebied te verblijven, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;
Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden,
Dat het derde middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”*

3.3.2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.2.3. Vooraf stipt de Raad aan dat, voor zover verzoeker het oneens is met het resultaat van de leeftijdsbepaling en de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 16 april 2014 waarbij de voogdij van rechtswege vervalt, hij zijn bezwaren niet aan de censuur van de Raad kan onderwerpen. Voormelde beslissing van de dienst Voogdij is immers geen beslissing die werd genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, zodat de Raad hierover geen uitspraak kan doen, omdat dit niet tot zijn bevoegdheidsdomein behoort. Zoals blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift, heeft verzoeker tegen deze beslissing een schorsings- en vernietigingsberoep ingediend bij de Raad van State (Verzoekschrift, bijlage 7). Verzoeker lijkt te

beweren dat de wettigheid van deze beslissing daardoor niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad van State hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van verzoeker dat de akte onwettig is stelt hem niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Bijgevolg kan verzoeker thans onmogelijk door de Raad als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling worden beschouwd.

3.3.2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021)

3.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van haar juridische grondslag. Zij werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet juncto artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en op grond van de artikelen 22.1 en 22.7 van de Dublin-III-Verordening. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

(...)

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter . De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26 quater.”

De artikelen 22.1 en 22.7 van de Dublin-III-Verordening:

*"1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.
(...)"*

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden (...), staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

3.3.2.8. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn eerste middel, is de beslissing wel degelijk gestoeld op de Dublin-III-Verordening. Het feit dat in de beslissing Verordening 343/2003/EG van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) wordt vermeld in een paragraaf die handelt over rapporten die dateren uit een periode toen de oude verordening nog van kracht was, betekent niet dat de (oude) Dublin-II-Verordening nog op de asielaanvraag van verzoeker, van 7 april 2014 zou zijn toegepast.

3.3.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de Eurodac-databank verried dat verzoekers vingerafdrukken reeds waren genomen op Lampedusa op 15 oktober 2013. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij in Italië nooit een asielaanvraag heeft ingediend. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing nergens het tegendeel wordt beweerd. Bovendien werden de Italiaanse autoriteiten om een 'overname' en niet om een 'terugname' verzocht, zodat duidelijk is dat ook het bestuur ervan uitgaat dat verzoeker nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in het gebied waarbinnen de Dublin-III-Verordening wordt toegepast. Ondanks de dierste beweringen van zijn raadsman ter terechtzitting dat verzoeker nooit in Italië zou zijn geweest en dat de overeenstemming van de vingerafdrukken op een vergissing berusten, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij in België zijn asielaanvraag indiende zonder ooit eerder voet op Italiaans grondgebied te hebben gezet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het onmogelijk is dat zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen bij een eventuele passage op Lampedusa. Verder levert verzoeker niet het minste bewijs dat er vreemdelingen zouden bestaan met identieke vingerafdrukken als hijzelf, hetgeen overigens weinig waarschijnlijk is, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 mei 2014 op goede gronden vaststelde dat verzoeker eerder in Italië werd geregistreerd waardoor een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten kon worden gericht.

3.3.2.10. Voorts stelt de Raad vast dat de termijn uit artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening verstreek op 7 juli 2014, waardoor de Italiaanse autoriteiten in toepassing van artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk werden voor de behandeling van de asielaanvraag en verzoeker dienden over te nemen. Verzoeker betwist deze gegevens niet in zijn middel, maar meent dat uit het gebrek aan een reactie van de Italiaanse autoriteiten op het overnameverzoek kan worden afgeleid dat zij niet in een passende en menswaardige opvang zullen voorzien. De Raad oppert echter dat uit deze zgn. 'tacit agreement' hoegenaamd geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de kwaliteit van de opvangfaciliteiten in Italië. Het komt aan verzoeker toe om zijn hypothese over de kwaliteit van de opvang in Italië met concrete landeninformatie te staven, waar hij volstrekt in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de vaststelling dat de Italiaanse overheid verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag een beslissing te nemen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Blijkens het administratief dossier antwoordde verzoeker tijdens het zogeheten Dublin-interview op 29 april 2014 op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen het volgende: *“Mijn oom (moederzijde) zei dat België een heel goed land is, dat ik hier moest studeren en dat het er veilig is”*. Naar aanleiding van de vraag of hij bezwaren had tegen een overdracht naar Italië zei verzoeker: *“Ik weet niets over Italië want ik was daar niet zo lang.(...)”*. Uit het administratief dossier kan geen enkele indicatie worden gevonden die zou pleiten tegen een transfer naar Italië. In zijn verzoekschrift beklaagt verzoeker zich erover dat hij werd gehoord zonder bijstand van een voogd of advocaat waardoor hij geen bewijs zou kunnen leveren van het gebrek aan opvangmogelijkheden en de schrijnende situatie in Italië. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin objectieve informatie aanlevert die betrekking heeft op deze beweerd schrijnende toestand. Verzoeker laat na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), waardoor hij geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu toont verzoeker niet aan dat hij deel uitmaakt van een groep die in de systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoeker beperkt zich tot de stelling *“dat het algemeen bekend is dat Italië niet beschikt over de nodige infrastructuur en middelen om alle asielzoekers die er terecht komen degelijk op te vangen”*, maar hij legt geen enkel actueel rapport neer ter ondersteuning van zijn standpunt, zodat de aangevoerde grief op basis van artikel 3 van het EVRM bezwaarlijk kan worden aanvaard.

3.3.2.12. Verzoeker lijkt verder te beweren dat hij niet zou beschikken over een *“daadwerkelijk rechtsmiddel”* met schorsende werking zoals bedoeld in artikel 27 van de Dublin-III-Verordening. De Raad merkt echter op dat de schorsende werking van de indiening van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid gegarandeerd wordt door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten wachten met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten tot na de behandeling van onderhavig beroep door de Raad. In weerwil van de beweringen van verzoeker schrijft artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit wel degelijk voor dat, *“wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, (...)hij een bevel om het grondgebied te verlaten (ontvangt)”*. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hierdoor

het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel of de materiële motiveringplicht zouden worden geschonden.

3.3.2.13. Waar verzoeker meent dat door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het non-refoulementbeginsel met voeten zou worden getreden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene zal worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, zoals bedoeld in de regelgeving inzake de behoefte aan internationale bescherming, in casu Afghanistan. Verzoeker maakt trouwens evenmin aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hem zullen terugleiden naar zijn land van herkomst alvorens zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde zou zijn onderzocht. De schorsing van de bestreden beslissing kan geen passend herstel bieden voor de “*andere rechten*” waarvan verzoeker beweert dat ze door toedoen van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten in het gedrang zouden komen, “*zoals steun van het OCMW, het recht op een inburgeringscursus en het recht op een arbeidskaart*”.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 48 van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker toont evenmin een schending aan van het non-refoulementbeginsel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of van het vertrouwensbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op

de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De schade is moeilijk te herstellen:

De verwerende partij motiveert:

‘Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van .de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(i), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.’

Terwijl,

Uit het bovenvermelde duidelijk blijkt dat de schade in geval van ongewettigde verplichting om onmiddellijk te worden verwezen naar Italië - waar de verzoeker nooit een asielaanvraag heeft ingediend - die het gevolg zou zijn van een onmiddellijke uitvoering van de betwiste beslissingen, onherstelbaar zou zijn en niet kan gecompenseerd worden door een financiële schadevergoeding.

Ook indien het bevel niet onmiddellijk wordt uitgevoerd, bevindt de verzoeker zich in een onzekere situatie en verliest hij een aantal rechten, zoals het recht op een arbeidskaart, het recht op hulp van het OCMW, het recht op opleiding tot integratie.”

3.4.2.2. Het komt verzoekende partij toe aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing haar het risico van een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel doet lopen (RvS 16 december 2003, nr. 126 479). Er moet duidelijk worden aangegeven waarin precies het nadeel gelegen is dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan (RvS 16 februari 2004, nr. 128 182). Volgens verzoeker is de schade die zou voortvloeien uit een terugleiding naar Italië onherstelbaar en kan deze niet worden gecompenseerd door een financiële schadevergoeding, maar in het verzoekschrift wordt op geen enkele wijze toegelicht waaruit deze onherstelbare en niet-financieel-te-compenseren schade zou bestaan. Samen met de verwerende partij ter terechtzitting merkt de Raad op dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onvoldoende bewezen moet worden geacht.

3.4.2.3. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op. De schorsing moet bovendien kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan kunnen verhinderen (RvS 3 november 1997, nr. 69 332). Het nadeel dat zou bestaan in het verlies van *“een aantal rechten, zoals het recht op een arbeidskaart, het recht op hulp van het OCMW, het recht op opleiding tot integratie”*, doet zich voor, zoals verzoeker zelf in zijn uiteenzetting toegeeft, *“ook indien het bevel niet onmiddellijk wordt uitgevoerd”*. Het ontberen van hulp van het OCMW, een arbeidskaart en een inburgeringstraject zijn eerder het gevolg van verzoekers keuze om op onregelmatige wijze het Belgisch grondgebied te betreden, en vloeien dus niet voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

F. TAMBORIEN